

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ СЛЕПИЯТ СТАРЕЦ

chitanka.info

СЛЕПИЯТ СТАРЕЦ^[0]

Разхождах се веднъж из прашните улички на един подбалкански градец, дето бях попаднал пътьом. Беше горещ летен ден. Небето, огромно и нажежено-синьо, без нито едно облаче, дъхаше огън като уста на пещ. И градецът, разпилян нашироко, с потъмнели дървени къщи, повече село, отколкото град, изглеждаше опустял и снишен доземи от жегата. Из улиците не се мяркаше жива душа. Хората бяха по къра, дето в тоя час кипеше жетвата.

В края на града, над една полупресъхнала рекичка, с чудесно българско име, се премяташе, останал от едно време, висок камен мост със сводове. Зад реката се белееше широк, пуст път, между узрели полета, и далеч в дъното — синкаво-стъклени планински върхове. До моста, в сянката на парапета, един сляп старец, закърпен, но чистичък, с кротко лице и ожулено калпаче, седеше приведен и мълчалив, с пъхнати в пояса ръце. Една дървена паничка бе сложена пред него. Дребен, сив, неподвижен — той сам приличаше на камък, на частица от земята, върху която бе седнал. Наближих и погледнах в паничката. Старецът чу стъпките, но не помръдна, нито се обади. Вътре в паничката имаше само две никелови монети по десет стотинки. Какво можеше да събере той на тоя път, по който малцина минаваха.

Спрях за минута и пуснах нещо в паничката. Без да прибере парите, старецът тихо продума: „Бог на тебе!“

„Бог на тебе!“

Такава благословия не бях чувал дотогаз. Имаше нещо в тия думи, което смущаваше и привличаше едновременно. То идеше някъде отдалеч, из дълбочините на времето — нещо древно, просто и дълбоко, както са само светите неща. Едно непобедимо желание да чуя тия думи още веднъж ме обзе цял. Бях направил няколко крачки, върнах се по

стъпките си и пак пуснах една монета в паничката. И още веднъж прозвуча мекият старчески глас: „Бог на тебе!“

А може би това не бе гласът на стария слепец, седнал край път, по който малцина минават!

Не зная. То беше отдавна: отдалеч нещата си приличат — все едно, истински или въображаеми.

Може би това бе гласът на топлото, житно поле, на Балкана зад него. На глъхналия градец с ниските стрехи, на милионите непознати съществувания, пръснати по земята ни. На всичко, край което ние минаваме, без да го забележим, и което чака с благослов на устни всяка хвърлена от нас монета.

Един с бакърена пара, друг с жълтица... И все пак ние никога не ще се отплатим за странното и мъчително щастие, което тая земя ни даде и което се нарича живот.

1934

[0] В хартиеното издание този разказ е без заглавие. Бел.Борислав. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.